

SVARTA HANDEN

ROMAN AF C. F. RIDDERSTAD.

— Underrättelsen om och bekräftelsen på Carl Augustas plötsliga dödsfall verkade såsom en ordentlig senförändring. Ifrån ett enskildt familjedrama befann jag mig på en gång mitt uppe i ett stort politiskt. Marken under mig hade blifvit en annan.

— Det föreföll mig, som om mörka moln i min själ därefter på en gång delat sig. Ingenting kunde ha hindrat mig att verkställa, hvad jag en gång öfverenskommit med mig själf, och dock var jag ej mera öfverens med mig. Vår inre värld är i sanning bra lik vår yttre. Storm och åska rana i den ena så väl som i den andra, men molnen skingra sig plötsligt, och dagen ljusnar och utsikten vidga sig. Af någon medömkan intogs jag ej. Den stora hidsen har ett brinnande blod, men intet hjärta. Någon fruktan öfvervågade mig ej heller. Samhället söker att genoni den fruktan, som stränga strafflagar alltid nästa ingifva, skapa s. k. goda "underåttar". Däråt har jag alltför länge skrivit, att jag ej skulle hafva frigit mig därifrån. Dess verkliga natur är att trampa all sådan fruktan under fötterna. Hvad förändrade då min natur? Det var det stora allmänna, som undanträngde det jämförelsevis lilla enskilda.

En stunds tystnad uppstod. — Den judiska historien, fortsatte han därefter, omformulerar redan från Moses tid, att tvän: män — öfversteprästens egna söner — under det de offrade i templet, ögonblickligt döddes af en låga, som utgick från själva altaret.

— Tronföljarens död är också en låga, utgående från det allmänna läskensättet altare.

— Och offren...

— Måtte jag nu se saken klart och riktigt!

Åter vandrade Vauvenard under tystnad fram och åter.

— Af intet blef allt skapadt, talade han därefter, och till intet skall det åter varda. Förhållandens omhvarv öfver allting. Hvad var jag för min födelse, och hvad skall jag varda efter min död? Intet. Och hvad är jag nu? Något. Allting skapadt är endast något. Och hvad är något? Endast en öfvergång från ett intet till ett intet.

Han slog sina armar i kors och stannade ett ögonblick vid fönstret. Natten hvalfde sitt mörker öfver och omkring hans blick, där han stod och såg ut.

Några moln delade sig i detsamma itu och en stjärna blekade fram mellan dem.

— På enahanda sätt delade sig gifvet molnen i min själ, och i och med detsamma visade sig för mig allting litet anslutande till förut. Det lik som klarade för mig, alldeles såsom den där stjärnan.

Han hade emellertid knappast hunnit att yttra detta, innan stjärnan begynte röra sig och falla från sin plats.

Mot natthimlens svarta bakgrund glänste den i sitt fall såsom en liten låga af det klaraste silfver.

— Nyss en stjärna, yttrade han, och nu...

— Jag måste tro att det är ett värdecken jag ser.

Ett ögonblick därefter satt Vauvenard åter vid sitt skrifbord.

Med icke mindre otålighet än han nyss grep efter breven från utlandet grep han nu efter dem, som angäfvat att de helt enkelt voro af inhemsk art.

Det första, som föll i hans hand, var från änkfriherrinnan Ankersparre.

Dess innehåll var åtminstone skenbart af obetydligt värde.

Efter några rader hit och dit, fraser af intet närvarande innehåll, försäkrade hon, att hon icke bortgämnat deras senaste samtal, utan tvärtom ganska lifligt lagt på sitt sinne icke mindre hvad hon själf lofvat, utan äfven de försäkringar, som han gifvit, och afslutade hon sin lilla epistel med anhöllen, att han måtte utan allt uppskott vänligt vidtaga alla för den af henne så lifligt omfattade sakens framgångs lämpliga åtgärder.

I ett särskildt postscriptum talade om att hon innan kort ämnade se några vänner hos sig, då hon hoppades, att äfven han skulle hedra henne med sin närvaro.

Så försiktigt brevet än var skrivet, låg det i sätet, hvarpå uttrycken följde sig, någonting som vittnade om att en icke så liten hidsen måtte ha lifvat henne i ett och annat därt.

Vauvenard vände brevet en stund af och an i sin hand.

— Hon har ej glömt vårt samtal, säger hon, men hvad samtalade vi väl om? Ah, jag minns nu, vi samtalade om baron Ankersparres vän. I sanning, hon gaf mig beträffande honom verkligen ett löfte. Hvad talade vi vidare om? Om hennes söner, Roberts kärlek till fröken Ros. Nå ja, jag gaf henne i så fall också ett löfte, men vidtrog redan i går förberedelser därtill.

Det andra brevet, som föll i hans hand, var skrivet med en gammal och darrande hand. — "Såsom svar på er skrifvelse, herr greffe", hette det därt, "har jag endast ett hälsat er välkommen till mig, när ni själf behagar inställa er. Mitt ringa hus är fridens tysta hem, alltid öppet för hvar och en som vill hedra mig med ett besök. Befall öfver mig och det!"

Brevet var från den gamle Ros, höjtnanten far, helt enkelt under-teckadt med hans namn.

Vauvenard hade således redan ställt sig i förbindelse med honom.

— Hon har bråttom, min friherrinna, yttrade han, välan då, ske henne som hon önskar. I alla händelser mötas våra tankar vid samma mål, och hon kan ej hafva mer bråttom att uppnå det än jag.

Förhållandena gestalta sig i detta afseende likväl på ett annat och enklare sätt, tillade han efter ett ögonblick. När de politiska intressena draga sig tillbaka, så står människan helt naken framför oss.

— Fersen och Ankersparre — se där de två punkter, mellan hvilka mina tankar röra sig. Båda skola falla. Så som jag nu ser saken, måste de likväl på ganska olika vägar drabbas af sitt öde. Den förre, men icke den senare, lämpar sig för ett uppslag till ett större politiskt evenemang.

Fersen skall också blifva min planens ex maskina. Att afryka hans tankar den konungliga purpurmantel

hvarom han säger att han drömmer, och i trasor kasta den till folket att trampa i smutsen, voro att hämnas, värdigt den skola jag tillhör, den tid jag genomlevat, den revolution som uppfostrat mig, det hat han själf ingifvit mig, och den hand jag svurit honom. Amoraliska är det med Ankersparre. Han är en af dessa aristokratiska guldgossar, som icke äro någonting annat än sig själfva: en modärn uniform, hvart gamla åsikter paradera. Jag tror icke, att värden någonsin haft anledning att fästa en enda blick på honom, lika litet som jag tror, att det någonsin fallit honom in att fästa någon blick på den. Säkert är det ganska likgiltigt för honom om han lever eller icke. Hans dom är emellertid fallen. Den skall äfven sättas i verket. I allt fall befinner jag mig likväl här på ett alldeles enskildt område. Med honom har jag endast ett litet sällskapskadespel att spela, ett skådespel som min närliggande fru friherrinna i grillad loge vill applådera. Hon skall också få det.

Vauvenard hade härunder rest sig upp från bordet och åter börjat vandra upp och ned.

Vi veta, att han hastigt och rasiskt brukade fatta sina beslut, och han tycktes äfven göra det nu.

— Under inflytandet af stora politiska strider växa våra krafter, yttrade han, under det att han vandrade upp och ned — och ökas vårt mod. Vi blifva Titaner inom oss själfva. Att däremot handla privatim är en annan sak. Naturen af våra olika göromål kräfter olika medel. Någon Herkules klubbas erfordras ej i hvardagslag. En tändsticka är i sådana fall ofta mer än tillräcklig. Utan anlitande af några stora verktyg skall friherrinnan sitt mål. Mina egna och hennes sträfvanen kunna allt för väl flätas tillhopa och betjuna hvarandra. Saken

är klar — vägen är gin. Ja, ja, fotstegen behöfva ej bli hvarken många eller långa. Vid ett tillfälligt sammanträffande i går med de såta vännerna, friherrinnans egen son, Robert, som hon kallar honom, och höjtnant Ros, af äfven för öfrigt redan inledd.

Under den oförbrutna verksamhet, hvarmed vi sett Vauvenard helt och hållet upptagen efter sin återkomst från Alfinahund, hade natten småningom förgått. Och ehuruval ingen bland kommit vederkvickad öfver honom, syntes han ej besvärad af någon trötthet. Han var tydligen bland de få lyckligt lottade, hvilka inre lif behärskar det yttre. Till sitt kroppsliga väsen mager, men kraftigt byggt, förfogade hans alltid rastlösa arbetande själf öfver ett det mest lämpliga fysiska befordringsmedel, verktyg, instrument.

Efter en längre stunds vandring af och an stannade han åter vid fönstret. Ögat mötte likväl icke nu den mörka natthimlen, utan en himmel, hvilken den gryende morgonen började pendlas med sitt skära purpur.

Morgonstund, säger man, har guld i mund.

Onskligen, den har guld i mund för det till ny lifskraft vaknande sinnet, den har guld i mund för det stora dagsarbetet, som den åter väcker till ansträngningar, den har guld i mund för de förhoppningar, som liksom goda andar uppstå i hvarje hjärta, då det förtröstansfullt blickar emot den nyvakta lifsföring och ny verksamhet; men den har äfven guld i mund för det oroligt arbetande sinnet, för de mörka hidsens i vårt bröst, för de våldsamma och vilda foreställningar, som ofta nog jag genom natten, emedan den kommer med ljus, som icke blott kastar sin dager öfver den yttre världen, utan jämväl öfver vår inre; den kommer med en underbar vederkvickelse, emedan, hvaritill vi blicka, allting upplefver till ny, frisk och glad hälsa, blomman öppna sina kalkar, fåglarna kvittra, träden dallra i guld och silver, lunder och ångar andas fröjd och dofta välklett, det ena med det andra måttigt verkande på hela vårt skaplyne, återtonande, återtråkande och återsejande sig där.

Åfven för Vauvenard tycktes morgonstunden hafva guld i mund.

Den lifdelstullt och oroligt jäsande sinnessättning, som behärskade honom vid början af detta kapitel, syntes hafva lagt sig.

Ett omfattande, åt många håll rikadt själsarbete hade försiggått inom honom. Därunder, och allt som han kom till klarhet inom sig, hade lidelsen småningom förtärt sina egna brandämnen, och lågorna brunno nu på så mycken jämn eld, som kunde vara förenlig med hans natur. Anledningen återspeglade också denna jämvikt. Han skulle nästan kunna ha sagt, att de till och med uttryckte en tillfredsställelse, ganska ovanlig hos honom.

Morgenrodnaden utbredde sig allt mer och mer längs himmelns öfverflätt. Det var ett helt band af purpur som sålunda utspann sig. Solen hade likväl ännu ej höjt sig därefter. Dess strålände glöd kantade blott synkretsen. Det var en lång båg af högröd eld, som krökte sig längs horisonten.

Vare sig att anblicken därtill på något sätt bländande inverkat på Vauvenards igen eller att han, som under flera timmar arbetat under inflytande af mörka och dystra tankar, därtill erför något egendomligt obehag, nog af, han lyfte upp sin högra hand och utsträckt den liksom värmande eller skyddande emot det intensiva ljusflödet, under det han likväl fortfarande riktade sin blick därtill.

En för hvarje annan oförklarlig ryckning genomlopp därtill hela hans väsende.

Huru förklara den?

Det var sin svarta hand, som han skyddande lyfte upp.

Hvad såg han? Han såg den, sin egen hand, svart som den var, skynna bort en del af himmelns ljusrand, eller, med andra ord, liksom ingripa därtill, under det den på alla sidor omgafs af morgonrodnadens högröda purpur.

— En svart hand i ett fall af blod, yttrade han, i blod, som brinner.

— Är äfven detta ett värdecken?

Armen sköts ned, och han vände sig bort från fönstret.

Det nattarbete, som så uteslutande upptagit honom, tog nu omsider ut sin

rikt. Efter att hafva återvänt till sin skrifstol, tryckte han på en fjäder vid sidan af den, hvarigenom den öfre delen därtill sänkte sig bakåt och den nedre delen höjde sig uppåt, och skrifstolen sålunda på en gång förvandlades till en liggsöffa.

Omedelbart därefter fann man honom försjunken i den djupaste sömn.

TJUGONDE KAPITLET.

En morgonstund i Ankersparres sängkammare. Ny intrig.

På verktyget kunna vara så intagande som en god och älskvärd fläckas toalet.

Morgonstund, sade vi nyss, har guld i mund. Intet guld är likväl renare och klarare än det, som speglar i den muga fläckans blick, glöder på den friska kinden, strålar från den af oskuld glänsande pannan.

Vid den tid, då lifvets morgon ligger som en tjusande vårdrom kvar i den hilda, den leende fläckans sinne, är allting ännu så rent och så skönt. Dagperlan, som glimmar på hjilans blad, återspeglar en hel sol af klarhet, så liten den än är. Huru ringa den svaga, blyga jungfruns bekantskap må vara med världen, återspeglar sig dock därtill världen i sin vackraste betydelse. Poetiska foreställningar, åningar och drömmar, se där de hägrande af erfarenhet, som göra dem och henne själf så intagande. Känslans poesi är den verkliga, hvar hon lever; förhoppningar bära på de glänsande hyndens hennes framtid, själva kärleken är blott en erotisk tonad i hennes hjärta, hvartil ännu inga ord finnas. Alla föremål, äfven sin själf, betraktar hon såsom speglarbilder af hvad de egentligen äro. Den prosaiska verkligheten träder i bakgrunden för hjärtats livliga drömmar och illusioner.

Den lilla skapelse, som närmast omgifvar henne, är hennes toalet.

Allt efter hennes eget skaplyne blifver äfven dess beskaffenhet. En till hela sitt väsende af älskvärdhet och godhet besjälad ung fläckas toalet torde kanske kunna sägas vara en liten dockas paradis.

Vandra emellertid sakta fram, om du nämna dig den unga tjärnans kammar. Att stört en af hennes drömmar, att rubba det lätta guldsmärt i hennes svarmer, att väcka henne, om äfven blott för ett ögonblick, ur hennes drömvärld är att stora helg, den i det templet af frid och oarsig älskvärdhet, som omgifver hennes första novitiat i världen.

Titta blott in i detta rum!

Huru älskvärdt, huru täckt är icke allt ordnadt här! Man andas så friskt, man känner sig så hälsosamt stånd, allt är här besjäladt och lifvadt, liksom af en värflikt af ungdom. Ordningen är här behag, behag är här spår efter tankar och foreställningar, sådana som de ännu lefva i sin första oskuld i den unga fläckans hjärta i den af världens hand oberörda, ostörda fläckans själ.

Betrakta toaletten! Märker du spegeln, hur den strålar, klar som ytan af den reaste vaf. Intet damm, ingen fläck har ännu fått fästa sig vid den: den är ren och ljuv som jungfruns egen själ, färdig att upptaga hvarje bild, som svärfar förbi den. Ser du dessa små, lysande, af kristall glänsande, af silfver strålände, af blåa stenar prunkande småsaker, som omgifva spegeln: det är gracernas lek-saker, det fina jungfruliga koketteriets små m'bler. Huru tilldraga de sig icke våra ögon, och huru fan, de icke — nyfikenhet! Du runkar på hufvudet, du tycker helt säkert att något saknas — du har rätt. Äfven vi sakna något här, och hvad vi sakna kunde kallas själen i öga, fläckans lid i spegeln. Tyst — se dig om! Ser du dessa spövitva draperier, som gå från taket till golvet? Hör du ingenting? Öss är det nästan, som om en blomma andades därinnaför? Märker du ingenting? Öss synes det, som om draperierna luftiga flör darade för en jungfrus lätta andedräkt.

Där drömmar hon, den vi sakna. Tillbaka — men nej, stå stilla ännu ett ögonblick! Draperierna dela sig åt sidorna af en osynlig hand, såsom tvenne luftiga moln af tunna gaser, på det att stjärnan där bakom må så stråla fram.

Vil i du lära dig att rätt förstå värdet af skönhetens oskuld och o-

skuldens skönhet. Betrakta då den drömande eller nyvakna fläckans anlete. Aldrig simmar en glans af lifvare ljuv i hennes öga än då: det är, som om en morgonstjärna skulle bada sig därtill; aldrig glänsar kindens sammetslena ros af ädlare färg än då: det är, som om känslan själf skulle andas purpur på en hy af liljor; aldrig le läpparne af blygsammare oskuld än då: det är, som om, när morgonbönen lyfter sina vingar ifrån dem, den lämnade ett spår kvar af inre himmels lycka, af öfverjordisk sällhet.

Liksom en kolsvart sky sjunker undan vid kanten af en klarande himmel, hade nattens alla mörka och dystra tilldragelser sjunkit undan i Ankersparres sinne, ej af orsak att hon icke ville minnas dem — o nej, af en långt naturligare, af den nämligen, att hon redan verkligen förgått dem. Det var också naturligare för hjärtat sådana som hennes att se, höra, erfara och — glömma.

Solen blekade in genom fönstret; hon sträckte armarne emot de. Den dans rörelse var en bön med händerna, en bön, verkställd af hennes hela väsen.

Nu lyfte hon sitt hufvud från de mjuka kuddarna. För en rörelse med handen föll den hvita, af färg speglad öngifva hufva, som under atten fångslat leokarnas svall, tillbå, och liksom svallande, svarta böljor ringlade sig de nyss bundna buktande ned.

En nästan onämlig rörelse lyfter det spövitva, glänsande täcket: vid dess kant synas tvänne fötter, små och mjuka såsom ett par turturduvor; med ett hopp, lätt som af en gazell, är hon uppe. Snart fladdrar vicken af en tjeck horgondrätt omkring intagande förmer.

Marie — Ankersparres förtrodda tjänarinna — inträdde i detsamma i rummet.

— Hur har fröken sovit i natt? sporde denna.

— Så godt, så ljuft, Marie — men hur skulle jag kunna sova illa, jag, som känner mig så lycklig! Aek, Marie, han...

Hon ville säga: han älskar ju mig, men hon tog stilla. Då ordet var nära att gå öfver läpparne, tyckte hon, att det var lifvare att ensam känna sin lycka, än att meddela det åt någon annan. Och hon försökte åter höra sig, liksom badande sina tankar i svallet af hjärtats heligaste källa.

Att titta stilla var dock icke Marias svaga sida. Då två voro församlade, voro de för att prata, tänkte hon, eljest kunde man så gärna vara ensam. Det är troligt, att hon älskade korten, icke så mycket därför, att hon i dem trodde sig kunna förutse kommande ting, som fast halve emellan hon i deras sällskap fick öfverträd pratat bort en stund med kungar, damer och kuckar, alla häckor oberäknade.

Fröken kan aldrig tro, hur riktigt orolig jag var i går afton, då fröken ej hemkom. Jag lade ut korten — o, men himmelske fader — där låg bara sorg och försäkrad! Jag kan icke säga, hur orolig jag var.

Ange erinrade sig nu nattens uppträden. Ett missnöje drog sig öfver hennes ansikte, men för att bortaga minnet, skakade hon sitt lockiga hufvud.

Ange satt redan vid sin toalet.

— Hvad gör du, kära Marie? anmärkte hon, liksom förtretad. Sänk flätan litet bättre — hvarför sätter du den så högt?

— Nu vill jag icke agera gosse längre — kanske passar det sig ej. Händelser vill jag göra mig en ära af att vara flicka, att likna andra flickor, fläta mitt hår som de brukar. Hör du, Marie, jag lägger nu också bort riddrätten. Du ser förmodadt ut, men är det något att förmoda sig öfver? Jag är ju ändock ej något annat än en svag flicka, fast det roat mig att leka liten smula pojke ibland och flyga fram som en yvind.

— Hvad fröken skall vinna på en sådan förändring — jag tycker mig...

— Vinna — jag förstår dig icke.

— En enkel, snickfull, nätt fruntimmersklädning skall pryda fröken dubbelt, mångdubbelt mer, än den där fantastiska riddrätten. Jag tycker mig redan se fröken skönare än någonsin.

En lätt rodnad purpurade fläckans kinder.

Bästa Liniment

eller smärtstillare för den mänskliga kroppen.

GOMBAULT'S

Caustic Balsam

Den här ingen lik.

För — Den genomtränger lindrar och helar, och för gamla sår, blåsor, svulster och svulster, skafvår utvätta, kraft och likt.

MÅNSKLIGA — nar, etc, har Caustic Balsam ingen lik som KROPPEN — liniment.

Vi vilja säga till alla som köpa den, att den icke innehåller något giftigt och är därför oskadlig till svårast bruk. Flitigt användande skall bota många kroniska sjukdomar och lindras smärta som smärta till svårast bruk.

Ett fullkomligt tryggt och säkert botemedel för halsödem, svulstkommer, erysipel, svulstningar, svulster, differt, longinflammation, rymmsm och svårast bruk. Afsläpser smärten, styrker musklerna.

Gernhill, Texas. — "En flask Caustic Balsam gjorde mera godt för min rymmsm än \$120.00 betalade i doktorsäkningar." Otto A. Beyer.

Pris: \$1.00 pr flask. Salles af apotekare eller direkt från oss på express mot förutbetalning. Skrif efter broschyr "R".

THE LAWRENCE WILLIAMS CO.

Toronto, Ont.

Canadas Nordvest

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna fås som fria homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection & 160 acres (omkring 130 svenska tunnland).

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller hos respektive lokala landkontor erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbesvaret för honom. En afgift af \$10.00 erlägges för tillträde.

Homestead skyldigheter.

Under den nuvarande homesteadlagen skola skyldigheterna fullgöras på följande sätt, nämligen:

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en tid af minst tre år.

2) Om fadern eller modern om maunen i död till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, fylles bofastskyldigheten under tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller certifikat för utfärdet af sådant patent atterterat i den ordning, som föreskrives i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfyller skyldigheterna under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfyller bofastskyldigheten genom att vara bosatt upp nämnda farm.

Med "grannskap" här ofvan menas antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagaren, som vilja tillgodogöra sig förmåerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste också minst 30 acres eller hälla minst 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som bister i att fullgöra homesteadtagarens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren 6 månader förut ge skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrationskontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillföra till ett sådant stycke land. Tydliga underrättelser med afseende på land, skog, kol- och mineralagarna samt om kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller af alla Dominion Land agenter i Manitoba.

W. W. Cory,

Vice Lurkesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, hvarom ofvanstående förordning handlar finnes tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarne eller andra firmor.

Gynna våra annonser!

BOYD'S Bröd

Det finnes olika sorters bröd. Försök våra limpor och ni skall känna skillnaden. Våra kunder föredraga dem därför att de äro hälsosammare och hålla sig färskare längre än vanliga limpor. Fråga efter vårt bröd hos eder handlande, eller telefonera så kommer vi till vagn.

BAGERI:

Cor. Spence St. & Portage Ave.

Phone Main 1030.

Frittsändes

30 eleganta Vy-Brefkort 30

från de skandinaviska länderna och Amerika, samt Jul- och Nyårsa kort och vor eleganta

FICK-KALENDER

för 1910 med Almanack och Annotationsbok för hvarje dag i året, samt fullständigt atlas öfver För, Sveriges och de öfriga världen. Allt detta till ett förbrukningspris af 85c, skänkt frit 131 Heltvår, som inom 30 dagar skänks oss 50c för ett års prenumeration på

Svensk Familj-Månad

som utkommer hvarje månad i stort 16-sidigt format, färdigt illustrerad, och innehåller såväl de mindre berättelser, noveller, dikter, biografier, goda råd för hus och hem, resekväder osv. osv. För \$1.00 skänks tillslagen ett år samt 30 Vy-Brefkort, vor eleganta Fick-Kalender och 15 olika romansböcker, till en förbrukningspris af 10c pr st.

För 85c är vi således värre för \$1.35